

www.galarna.si

Courtney Milan: *A Kiss for Midwinter*

Prevod: Anja Bakan

Copyright © 2012 by Courtney Milan

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2015

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Ilustracija na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-3

MILAN, Courtney

Zimski poljub / Courtney Milan ; prevod Anja Bakan. -
Žepna izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2015

500 izv. - Prevod dela: A Kiss for Midwinter

ISBN 978-961-6982-06-1 (broš.)

COBISS.SI-ID 83719937



Courtney Milan

Zimski poljub



Zlovešči bratje: 2. knjiga



Prevod:
Anja Bakan





Za očeta.



PRVO POGlavJE

Leicester, september 1857

»V tem stanju,« je govoril doktor Parwine na drugi strani sobe, »se mora paziti predvsem strupenih miazem.«

Ozračje v sobi ni bilo niti strupeno niti miazmično, je pomislil Jonas Grantham, samo turobno in napeto. Dekle, ki je bilo na žalost *res* samo dekle, ne glede na položaj, v katerem se je znašlo, je togo sedelo na stolu na drugi strani sobe. Njeni lasje so bili temni in razpuščeni, njeno telo ni kazalo še nobenih sprememb, ki se bodo v kratkem pojavile. Ni jokala, čeprav je Jonas predvideval, da bi večina deklet na njenem mestu hlipala. S prekrižanimi rokami je samo strmela naravnost predse. Mogoče ni razumela, kaj se ji je zgodilo.

Enkrat ali dvakrat jo je že videl. Spomnil se je je, kako se je še pred nekaj leti igrala z drugimi dekleti,

ko so vzdolž ulice kotalila obroč in se glasno smejala, trakovi pa so opletali za njimi.

Še vedno je bila videti bolj dekle kot ženska, toda v tem trenutku ni bilo pri njej niti sledu smeha.

»Strupene miazme,« je dahnila njena mama. »Kaj pa so strupene miazme?«

»Miazme,« je poudaril Parwine, »so izvor vseh bolezní in so še zlasti smrtonosne za ...« spustil je pogled do dekleta in nato priprl oči, »za bodoče matere,« je dokončal stavek. »Obstajajo številne miazme, ki se jih je treba nujno izogniti. Ena je denimo *idio-kino* miazma, ki nastane ...«

Jonas Grantham se je komaj obrzdal, da ni zavil z očmi. Že čez nekaj tednov bo začel študij medicine na londonski univerzi King's College. Prekosil je kolege z Oxforda in Cambridgea ter pridobil triletno Warnefordovo štipendijo. Komaj je čakal prvo predavanje, ki je bilo predvideno prvega oktobra ob dvajseti uri, čez komaj šest dni in sedem ur, in ignoranti, kakršen je bil Parwine, so samo še podžgali njegovo neučakanost.

Resno, miazme? V teh sodobnih časih? Teorijo miazem so v zadnjih treh letih dokončno ovrgli. Samo nazadnjaški nevedneži, kakršen je bil Parwine, so še trosili takšne neumnosti. Toda Jonas je prosil, ali sme

preživeti nekaj časa z doktorjem Parwinom. Sklenjen je imel dogovor, da bo prevzel njegovo službo, takoj ko pridobi ustrezno izobrazbo. Parwine je bil nadvse jasen: lahko gre z njim, si ogleda potek stvari, toda kot neizobražen mladenič (to so bile besede starejšega) mora molčati. In tako je Jonas stal tukaj in poslušal starca, kako pleteniči o miazmah.

»In seveda,« je govoril Parwine, »je tu še *perkoino* mizma, ki povzroča rumeno mrzlico. Toda svoje hčerke zagotovo ne boste izpostavljali temu.«

Njeni starši so se spogledali. »Ne, gospod zdravnik, seveda ne. Toda kaj naj storiva?«

Zadnjih nekaj tednov ni popolnoma zaman spremljal možakarja. Jonas se je od Parwina ogromno naučil o tem, kakšen *ne sme* biti zdravnik. Doktor je dolgovezil in dolgovezil s strokovno terminologijo, ki je ni razumel nobeden od njegovih bolnikov, vse pa so bile same domneve, ki so jih v minulih desetletjih znanstveniki že ovrgli. Jonas je moral zbrati ves svoj samonadzor – ki že v popolnih okoliščinah ni bil ravno izjemen – da je držal jezik za zobmi. Nenehno si je dopovedoval, da je treba starejše spoštovati, in zaenkrat mu je uspevalo. Komajda.

Parwine je nagubal čelo. »Če želite preprečiti omotico in slabosti, ki so tako značilne za to

občutljivo obdobje, predlagam mešanico prevretka solate in pruske kisline. Uživa jo lahko neomejeno in nobenih znakov bolezni ne bo. Napotke za pripravo bom pustil pri lekarnarju.«

Jonas se je ob steni spet vzravnal in stopil naprej, vendar se je ustavil.

Za svoja predavanja je že začel prebirati medicinske članke, zapomnil si je že precej stvari o mešanicah in zdravlilih. Pruska kislina je strup. Nekateri so jo v minimalnih odmerkih priporočali zoper glavobol, drugi kot blažilo bolečin pri rakastih tvorbah. Toda za nosečnico? Ni se mogel spomniti, da bi kdaj prebral kaj podobnega. No, kljub vsemu je bilo *možno*. Poleg tega so vsi poznali tisti stari rek, da je razlika med zdravlilom in strupom samo v odmerku. Ugriznil se je v ustnico.

»Toda, doktor,« je ponavljal oče, »kaj naj storiva s hčerko? Komaj ... komaj petnajst let ima.«

Parwine je s pogledom premeril dekle. »Kaj menite?« je nazadnje rekel s tihim, nežnim glasom. »Namenite ji nekaj krščanskega usmiljenja. Zdaj ko veste, kakšna je, se je tiho znebite.«

Žena je zajela sapo in planila v jok. Dekletov oče se je tako oklepал sedeža, da so mu členki pobledeli. »Ne,« je zanikal to možnost.

Edina, ki se na vse skupaj sploh ni odzvala, je bila deklica.

»Stokrat sem že videl takšen primer,« je Parwine zmajal z glavo. »Ko je enkrat dekle skvarjeno, je njenega življenja konec. Četudi bi vam pred vsemi uspelo prikriti njeno nesrečno stanje, še vedno ni vredna počenega groša. Namenila se bo po eni od dveh življenjskih poti. Če ne bo pridobila nobenega občutka za spodobnost, bo nadaljevala svoje lajdraste navade, s tem pa samo naprtila sramoto vsem, ki jo poznajo. V kratkem se je bo lotila ena od spolnih bolezni in nedostojno bo shirala.«

»Ne.« Očetova roka je zdrsnila na dekletovo ramo. »Ne,« je ponovil, tokrat veliko odločneje. »Moji punčki se to ne bo zgodilo.«

»Potem pa se sprijaznite, da bo šla pač po drugi poti. Če je v njej kanček dobrega, jo bo sram razžrl. Nikdar ne bo ljubljena, propadla bo. Zelo verjetno je, da bo mlada umrla in se tako pokorila za svoj greh. Na tej točki ne morete storiti čisto nič, razen da uvidite resnico. Vaša hči je že mrtva. Samo vprašanje časa pa je, kdaj se bo to tudi pokazalo.« Parwine je prikimal možakarju. »Zdravim lahko samo simptome te bolezni,« je poudaril. »Ne morem pa storiti ničesar zoper vzrok, in sicer moralni razkroj.«

Oče je iz žepa izvlekel robček in si jezno otrl oči. Edina, ki ni imela rosnih oči, je bila deklica. Skoraj uporniško je zrla prek sobe.

K *vragu* pa še te marnje. Jonas je še samega sebe poslal k vragu, ker je privolil v pogoj, da bo na teh obiskih tiho. Poklica zdravnika ni izbral zato, da bi napovedoval smrt otrok. Očarale so ga zgodbe, zgodbe o Johnu Snowu, ki je rešil stotine življenj z natančnim ogledovanjem, o ljudeh, ki so opazovali svet okrog sebe in se zavzeli ter premišljevali, ljudeh, ki so odrinili neracionalnost na stran in dali prednost zdravilom, ki so bila podprta z znanstvenimi dognanji.

Parwine je pobral svoje stvari in pomignil Jonasu, naj mu sledi.

Nisem še prebral znanstvene študije, ki bi nakazovala, da moralni razkroj skrajša človeško življenje, se je videl govoriti dekletovemu očetu, ko se je čez sobo namenil do vrat.

Ali mogoče tole: *Ne dajajte ji pruske kisline. Karkoli boste že storili, samo ne dajajte ji pruske kisline.*

Mogoče bi mu šepnil en sam stavek: *Ne verjemite mu niti besedice.*

Toda doktorju je dal besedo. Poleg tega, si je dopovedoval, dobro ve, kje mu je mesto. Imel je komaj enaindvajset let, ni bil še na niti enem medicinskem

predavanju. Ni še dosegel točke, ko bi lahko javno nasprotoval moškemu, skoraj trikrat starejšemu od sebe. Poleg tega – kaj pa on ve? Premogel je samo nekaj znanja iz knjig. Mogoče se je motil. Mogoče so Parwinove izkušnje govorile, da *vendarle* več ve.

To so bile navadne bedarije in tega se je dobro zavedal. Ko je odhajal, je s pogledom prestregel njenega. Ni vedel niti njenega imena, a zaradi svojega občutka krivde je videl obtožbe v njenih očeh. *Lahko bi mi pomagal.*

Prazne marnje; nihče ne more brati misli iz zgolj enega pogleda. V njenih očeh je videl samo odsev lastne vesti. Toda ničesar ni rekel. Ni spregovoril, ker je bil mlad. Ni spregovoril, ker je dvomil o tem, koliko si je zapomnil iz farmakopeje. In kar ga je najbolj bodlo, Jonas ni spregovoril, ker mu je Parwine ponudil svojo službo, ko bo diplomiral.

Prav tega zadnjega razloga se je spominjal v tednih, ki so sledili, ko je enega od predavateljev vprašal o priporočenem odmerku pruske kisline. Minimalno, mu je povedal možakar. In pri nosečnicah? Nikdar.

Še leta zatem se je Jonasu sanjalo o njenih očeh, o globini neizprososti, hladu, obtožb v njih. Lahko bi ji pomagal.



Ko je naposled diplomiral, je pri Apolonu Zdravniku izrekel svojo Hipokratovo prisego. A ko je govoril, je pred seboj videl njen obraz in njene oči, ki so vrtale v njegove, ko je prisegel, da ne bo nikdar nikomur škodoval.

Pet let pozneje

Najbolj nerazumen domislek, ki se je kadarkoli porodil Jonasu, ta nesmiselna prelomna točka v njegovi odrasli dobi, je vzklik iz pretirane racionalnosti. Pa vendar, ko se je pojavil, so bila vsa njegova dejanja popolnoma smiselna.

Ime Lydia Charingford je prvič slišal na prelep poletni dan skoraj pet let po tistem, ko je spremljal Parwina. Ni je opazil, ker bi jo prepoznal, temveč zato, ker je ni. Na pogled mu je bila všeč, zato je po nedeljski maši vprašal svojega prijatelja, kdo je to dekle.

»Bi rad, da te predstavim?« ga je s poznavalskim pogledom premeril Toford.

»Odvisno,« je odgovoril. »Poskušam se odločiti, ali imam raje soda števila ali popolne podatke.«



Toford je nagubal čelo. »Za božjo voljo, Grantham, govori po domače. Kaj za vraga misliš s tem?«

Stala sta v kotu dvorišča pred cerkvijo in opazovala množico. Bil je krasen dan poznega poletja in vse dame so imele na sebi najlepše in tudi najlahkotnejše obleke. Gospodične so ga med rektorjevo dolgovezno pridigo ves čas naklonjeno pogledovale. Jonas je bil mlad, čeden, zdaj ko se je Parwine upokojil, pa je imel še imenitne prihodke.

Ob tistih radovednih, upajočih pogledih se je počutil zares krasno. Vetrič je bil osvežujoč, sonce toplo in vse dame so se trudile, da bi nanj naredile dober vtis. Prekleta dobro je bilo biti moški.

Tudi on si je ogledoval njih. Ne bi se bilo smiselno pretvarjati, da si jih ne; nameraval se je poročiti in moral si je le izbrati ženo. Toda Toford je še vedno zbegano strmel vanj.

»Reči hočem,« mu je pojasnil Jonas, »da sem si med mašo sestavil seznam desetih najlepših mladih dam v Leicestru. Govoriti nameravam z vsako od njih.«

Toford je zamišljeno prikimal. »Dober načrt, Grantham, dober načrt. Nekaj podobnega sem sam storil lani in glej, kako dobro se je obneslo.«

Gospa Toford je imela zobe, ki so bili povsem preveliki. Niti približno se ne bi uvrstila na Jonasov



seznam. Jonas je zmogel le pritrdilno zamomljati.

»Ampak deset,« je nadaljeval Toford. »Deset žensk je veliko, da bi govoril z vsako. Visok si, ugleđen. Zakaj se ne bi omejil na tri, mogoče pet? Dovolj naporno je ugotavljati že, ali ti ustreza *ena*. Glava me začne boleti, če samo pomislim na tak napor.«

Jonas je le odmahnil. »Da, no. Zahteven okus imam. Kaj, če številka ena prhne, ko se zasmeji? Kaj, če številka šest ni redoljubna? Kaj, če številki osem ne bom všeč?«

»Ne boš všeč?« Toford je privzdignil obrvi. »Grantham, mislim, da se popolnoma motiš.« Ozrl se je naokrog in tako pritajil glas, da je že šepetal. »Poglej,« je rekel. »Midva sva moška. Ni se nama treba poročiti. Kaj pa ta dekleta tule? Opazovale so svoje sestre, prijateljice, ki so že zamudile svoj vlak. Zavedajo se svojih obetov, če ne ulovijo soproga. Niso v položaju, da bi si izmišljevale, ali jim je všeč ali ne. Njihova naloga je, da se poročijo, kot se pač zmorejo, in naša, da izberemo.«

»Naj bo tako ali drugače, nikoli ne moreš vedeti, kaj utegne odbijati žensko. Raje vržem mrežo na malo večje območje, kot pa da povsem zgrešim. In čisto po naključju je tudi v mojem značaju nekaj pomanjkljivosti.«



Tako je bil denimo precej prepričan, da se pripadnicam nežnejšega spola njegov seznam lokalnih lepotic, ki ga je sestavil glede na njihovo zunanost, ne bo zdel ravno privlačen. Poleg tega se je tudi odločil, da ne bi bilo najbolje omenjati glavnega razloga, zakaj si želi poroke. Zdelo se mu je namreč pametno, da si zagotovi redne spolne odnose, ne da bi pri tem tvegalo okužbo s sifilisom.

»Pomanjkljivosti?« Toford je mežikal vanj. »Ha. Čudna, nerazumska bitja, takšne so pač ženske. In gospodična Charingford zaseda ... katero mesto na tvojem seznamu?«

Tu je nastopila težava. »Enajsto. No, včasih deseto, toda samo občasno. Na desetem je po navadi gospodična Perrod. Toda pod določenimi koti, v določeni svetlobi ...« Skomignil je. »Zdaj razumeš moj problem. Če hočem govoriti z desetimi najočarljivejšimi damami, moram bržkone vključiti tudi gospodično Charingford. A če storim to, jih bo enajst, ne deset. Na katerokoli možnost pomislim, me začnejo ščemeti dlani.« Podrgnil jih je drugo ob drugo, vendar ni pomagalo. Neprijetni občutek na njegovih dlaneh je bil namišljen, le odmev enakega ščemenja nekje v njegovi glavi.



»Mogoče,« je rekel Toford, »mogoče bi moral govoriti z njo. Ne zaradi seznama, no, ampak zgolj zato, da si jo поблиže ogledaš. Da oceniš, ali bi jo vključil ali ne.«

»Ah,« si je oddahnil. »Dobro razmišljaš.«

In tako se je čez dva dni znašel na sprehodu po parku z gospodično Charingford pod roko ter se spraševal, kako hitro se mu bo uspelo izviti iz tega pogovora. Podrobnejši ogled je potrdil, da je številka enajst. Definitivno enajst, glede na tiste pegice, ki jih od daleč ni opazil, in preširok nasmeh. Za nameček se je še ves čas poigravala s trakovi svoje obleke in na njegove poskuse, da načne pogovor, je odgovarjala z enozložnicami.

»Res lepo vreme za september,« je poskusil.

»Res?« Strmela je naravnost predse, usta pa tako našobila, da bi z lahkoto padla na dvanajsto mesto.

»Da,« je odvrnil. »Res.«

V mučni tišini sta hodila naprej.

»V Leicestru se je veliko spremenilo, tačas ko me ni bilo,« je poskusil znova. »Tista trgovina ima novo pročelje, mar ne?«

Sploh ni pogledala v tisto smer, kamor je nakazoval. »Res?« je vprašala.



Njeni odrezavi odgovori so v njem prebudili peklenščka. Ni lagal, ko je rekel, da ima njegov značaj nekaj pomanjkljivosti. Obrnil se je k njej in se sploh ni trudil biti vljuden: »Ali veste, da ste do tega trenutka prispevali dvajset odstotkov besed v tem pogovoru? Zdaj sva veliko bliže desetim odstotkom. To ne bo dovolj, gospodična Charingford. Ne bo dovolj.«

Stala je ob njem in nagnila glavo. »Ne bo?«

Stisnil je pest, srdit čez vse meje. Svojo precej omejeno zalogo vljudnostnih fraz je že porabil, ona pa se sploh ni trudila. Pravzaprav je užaljeno zrla gor v njegov obraz.

»Mislim, da *bo* dovolj,« je rekla. »Mislim, da bo popolnoma dovolj. Vem, kaj si mislite, doktor Grantham. Mislite si, da sem lahek plen.«

»To si mislim?« Nagubal je nos.

Ozrla se je naokoli, da se prepriča, da ni nikogar v bližini. »Zato ker veste za moje grehe in za tisto, kar se mi je zgodilo, si mislite, da bom podlegla vašemu izsiljevanju in laskanju.«

»Izsiljevanju!« je presenečeno ponovil.

»Požvižgam se na to, kaj si mislite o mojem *moralnem razkroju*,« je siknila. »Še vedno sem živa in to nameravam ostati. Ne bom si dovolila uničenja. Če boste karkoli poskušali, vam bo še pošteno žal!«

Izraz na njenem obrazu je bil tisti, ki mu je obudil spomin – tisti uporni, obtožujoči pogled, ki ga je spet uperila vanj. Zaradi njega mu je zastal dih, ko se je spomnil dekleta izpred petih let. Po njegovem odhodu ga je skrbelo zanjo. Vsakič, ko je v tistih letih odsotnosti videl neporočeno mater ali prostitutko, se je spraševal, kakšne grozote ji je prinesel njegov molk.

Odgovor je bil očitno ... nobenih. Da je držal jezik za zobmi, ni imelo posledic. Kajti bila je tukaj in vsi so jo sprejemali. Ni le preživela, temveč ji je to uspelo tako, da je njen ugled ostal nedotaknjen.

In zdaj je boljčala vanj. »Zato me nehajte meriti za svojo posteljo, Grantham,« mu je rekla. »Ne boste me dobili.«

Strmel je vanjo in urejal svoja zbegana čustva. Ni je prepoznal, ona pa je prepoznala njega. Razlika med starostjo petnajst in dvajset let je bila očitno veliko večja kot razlika med enaindvajset in šestindvajset. Nalašč je bila osorna do njega. Mislila je ... O, bog, mislila je, da skuša ...

»Pomirite se, gospodična Charingford,« je rekel. »Nisem vas poskušal zapeljati. Nobenih sklepov nisem delal glede vaše kreposti. Z vami sem govoril samo zato, ker ste enajsta najlepša mlada dama v Leicestru.«